

Jindřich mezitím vtáhl do vzbouřeného Slezska a Lužice – a povstalci se tady vzdávali před královským vojskem jeden za druhým. Vítězně projel 400 kilometrů od Žitavy do Opavy (podívejte se na mapu, Jindřich to vzal přes dnešní Polsko). Triumfální jízda udělala velkolepý dojem, naposledy se něco takového povedlo za husitských válek Prokopovi Holému.

Opavu vlastnila jeho rodina, takže Jindřich si tu krátce odpočinul a táhl dál přes celou Moravu na pomoc Uherskému Hradišti. A zase uspěl: rozprášil oblehatele (Uherské Hradiště se díky tomu během této války nevzdalo) a v listopadu 1469 hnal Ma-

tyáše od Uherského Brodu až na Slovensko.

Leckdo si všímal, že ze všech Jiřího synů se svému otci nejvíc podobá právě Jindřich... V Praze ho oslavovali málem jako příštího krále.

Matyáš se příští rok vrátil. V červnu 1470 oblehl Hodonín, a jelikož platil zlatý dukát za každou uťatou hlavu, jeho srbští vojáci povraždili 585 zajatců ze zásobovacího oddílu. Hlavy pak vystřelovali na šípech do Hodonína.

Velitel města Blažej Chotěřínský zahynul, jeho mladší syn Zdeněk patřil mezi popravené. Hodonín se však tehdy ubránil.

Možná i tyto zprávy o uherských krutostech vedly Jiřího k neobvyklému dopisu. V létě, kdy kolem sebe jeho a Matyášova armáda spíš jen tak kroužily, navrhli jeho vyjednavací osobní souboj obou králů.

Jeho Milost se chce s Vaší Milostí sám bití v místě mezi vojsky, rovnou zbraní a v rovném odění. Vaše Milost dobře ví, že Jeho Milost jest obtížena tělem, a proto aby žádný nemohl od druhého běhati, ať je slušné místo připraveno dobře úzké.

Dopis vyjednavců českého krále

Myslel to Jiří vážně? Spoléhal na zázrak? Vždyť mu bylo přes 50 let, otékaly mu nohy a strašně tloustl („obtížen tělem“), nikdy si neliboval v turnajích a soubojích, zatímco 27letý Matyáš měl pravidelný válečný trénink.

